

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 6.Pf.20.146/2026/8.

A felperes:

felperes

felperes címe

A felperes képviselője:

dr. Gaudi-Nagy Tamás egyéni ügyvéd

jogi képviselő címe

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

dr. Sipos Ferenc ügyvéd

ügyvéd címe

A per tárgya: tartozás megfizetése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 26.P.20.522/2024/25. számú ítélet

A fellebbezést benyújtó fél: felperes (26. sorszám alatt)

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 500.000 (ötszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az alperes 2023 tavaszán a cég1 nevű internetes befektetésekkel foglalkozó cég csalók által meghamisított oldalra regisztrált, ahol 200 USD-vel kezdett kereskedni. Az alperes által a meghamisított oldalra befizetett összeggel rövid időn belül magas hozamot ért el.

[2] Az alperes a magas hozam és nyereség reményében bővíteni kívánta a befektetésként elhelyezett összeget, ezért 2023. május 24-én a felperestől, aki a barátja volt, 360.000 forintot kért kölcsön két hét futamidőre.

[3] Az alperes 2023. május 31-én ismét felkereste a felperest, és ekkor mondta el neki, hogy befektetői kapcsolatot alakított ki az interneten bizonyos befektetőkkel, akik a befektetésre magas hozamot ígértek. Elmondta a felperesnek, hogy ha a felperesnek van nélkülözhető pénze, azt ő befekteti, a befektetéssel 20 % hozam biztosan elérhető.

[4] A felperes az alperes által elmondottak hatására 2023. június 15-én beváltotta a kriptovalutákban elhelyezett megtakarítását, és előbb 1 USD-t, ezt követően 28.190 USD-t átutalt az alperesnek. A felperes még ugyanezen a napon délután további 4.500.000 forintot is átadott az alperesnek, aki valamennyi átutalt és átadott összeget a meghamisított internetes oldalon befektetésben helyezte el. 2023. június 26-án a felperes további 2.500.000 forintot,

2023. június 27-én 8.700 USD-t, 2023. június 28-án 3.400 USD-t, 2023. június 29-én 2.500 USD-t utalt át az alperesnek, aki ezeket az összegeket teljes egészében befizette a befektetői oldalnak hitt hamisított oldalon.

[5] Az alperes 2023. június végén hozzá kívánt jutni a befizetett összeghez, azonban azt nem fizették ki a számára. Ekkor a felperes tudomására hozta a belépési azonosítóit, majd a felperes megkísérelt belépni a valódi befektetői oldalra. Ekkor vált világossá a felek számára, hogy az alperes nem a valódi befektetői oldalon, hanem egy csalók által lemásolt, hamis internetes oldalon ellenőrizetlen helyre fizette be a felperestől kapott összegeket.

[6] Ezt követően a felek között a kapcsolat megszakadt, a felperes a 2023. szeptember 4-én kelt fizetési felszólításában felszólította az alperest a neki átutalt és átadott összegek 8 napon belüli megfizetésére.

[7] Az alperes 2023. november 13-án megfizetett a felperesnek 2.860.000 forintot.

[8] Az alperes a hamis internetes oldal felhasználásával elkövetett csalás miatt feljelentést tett, azonban a büntetőeljárás eredménytelen, az elkövető személye ismeretlen maradt.

[9] A felperes a keresetében kérte kötelezni az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:383. § bekezdése alapján kölcsön jogcímén 4.500.000 forintot és 44.741 USD-t, továbbá ezen összegek után egyszeri 20 % mértékű ügyleti kamatot, valamint a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése alapján 4.500.000 forint után 2023. június 28. napjától, 28.191 USD után 2023. július 13. napjától, 8.500 USD után 2023. július 25. napjától, 3.400 USD után 2023. július 26. napjától, 2.500 USD után 2023. július 27. napjától, 2.150 USD után 2023. július 28. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes, a forint összegek után a magyar jegybank, az USD után az amerikai jegybank által meghatározott alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze alperest 15 napon belül 28.928 USD megfizetésére szerződésszegéssel okozott kár megtérítése jogcímén a Ptk. 6:142 §-a alapján.

[10] Érvelése szerint közte mint hitelező és az alperes mint adós között a keresetben megjelölt összegek átadásával kilenc kölcsönszerződés jött létre két hét lejáratával. Állította, hogy az alperes minden neki kölcsönadott összeg után egyszeri 20 % ügyleti kamat megfizetését vállalta, amely kötelezettségét nem teljesítette. Előadta, hogy tudott arról, hogy az alperes befektetési célra használja és internetes oldalon elérhető befektetés céljára fizeti be a tőle kapott összegeket, azonban a kereseti kérelmében megjelölt összegeket nem befektetési célból, hanem kizárólag kölcsön jogcímén adta át az alperesnek. Álláspontja szerint az alperes azzal, hogy a neki átadott összegből 360.000 és 2.500.000 forintot kölcsönként elismert és

visszafizetett, a teljes összegre vonatkozóan a Ptk. 6:26. §-ában körülírt tartozáselismerő nyilatkozatot tett. A kártérítés iránti követelését a Ptk. 6:142. §-ára alapította. Kifejtette, hogy az alperes megszegte a kölcsönszerződést azzal, hogy nem fizette vissza a kölcsönöket a kölcsönszerződések feltételeinek megfelelően. Okfejtése szerint az alperes szerződésszegése miatt esett a megtakarításainak a hasznától, mert a kriptovalutákban elhelyezett megtakarításai után árfolyamnyereséget ért volna el, ha az alperes visszafizette volna a kölcsönöket.

[11] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Vitatta, hogy két összeg kölcsönként való elismerése és az egyik összeg megfizetése a felperes által követelt teljes összeg tekintetében tartozáselismerésnek minősül. Álláspontja szerint a visszafizetett 360.000 forint és 2.500.000 forint kölcsön kivételével az átadott összegeket nem kölcsönként kapta és vette át. Hangsúlyozta, hogy 360.000 és a 2.500.000 forintot meghaladó összeg vonatkozásában nem állapodott meg a felperessel a kölcsönszerződések lényeges tartalmi elemeiben. Érvelése szerint a felperessel váltott az SMS és viber üzenetek tartalma és a felek nyilatkozatai azt támasztják alá, hogy a felperes sem kölcsönként tekintett a felek közötti jogviszonyra. Állította, hogy abban állapodott meg a felperessel, hogy a felperes pénzét önálló befektetésként helyezi el az internetes oldalon. Kiemelte, hogy a befektetés sorsát a felperessel együtt követték nyomon.

[12] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.000.000 forint perköltséget.

[13] Ítéletének indokolásában úgy foglalt állást, hogy a felperes tévesen tekinti tartozáselismerésnek az alperes részbeni teljesítését, mert a Ptk. 6:26. §-a szerint a tartozáselismerésnek kifejezettnak, magyarázatot nem igénylőnek és félreérthetetlennek kell lennie. Az volt az álláspontja, hogy az alperes csupán azt a két összeget fizette meg, amelyeknek a kölcsön jogcímét nem vitatta, ez a teljesítés azonban önmagában nem tekinthető a többi vitatott összegre kiterjedő tartozáselismerésnek.

[14] Rögzítette, hogy a kereset a kölcsönszerződés teljesítése tekintetében a Ptk. 6:383. §-án, a szerződésszegéssel okozott kár megtérítése tekintetében pedig a Ptk. 6:142. §-án alapult. A perben vitás kérdést akként határozta meg, hogy a felek között a felperes által hivatkozott kölcsönszerződés, vagy az alperes által állított, magas hozamú és a felperes kockázatára történő befektetési megállapodás jött-e létre. A felek egybehangzó előadásából azt a következtetést vonta le, hogy a felperes befektetési célból adott át pénzt az alperesnek, ezért a bizonyítás tárgya az volt, hogy az alperes vállalt-e visszafizetési kötelezettséget, és ő viselte-e a befektetések kockázatát.

[15] Álláspontja szerint a perben rendelkezésre álló bizonyítékok az alperes védekezését támasztják alá, ami szerint a felperes befektetési célból, nem pedig kölcsönként adta át az összegeket az alperesnek. Kifejtette, hogy a Ptk. 6:383. §-ában körülírt kölcsönszerződés

lényege a pénzösszeg tulajdonba adása időleges használatra ellenszolgáltatás ellenében, amellyel a hitelező elveszíti a pénz feletti rendelkezési jogot. Okfejtése szerint a periratokhoz csatolt sms-ek egyike sem támasztja alá a felperes által az alperesnek átadott összegek kölcsön jellegét, azok kizárólag a csábítóan magas hozamokra és a jövedelmezőségre vonatkozó alperesi nyilatkozatokat tartalmazzák. Az üzenetek tartalmából azt a következtetést vonta le, hogy a felperes pontosan ismerte az alperesnek átadott összegek célját és sorsát, maga is a befektetés növelésére törekedett a nagyobb haszon reményében, és az alperes szinte végig többes szám első személyben, közös érdekként hivatkozott az ügyletre. Álláspontja szerint a peres felek közös érdekeltiségét és a felperes saját anyagi motivációját erősíti meg az a tény is, hogy a felperes a megtakarításain felül folyószámlahitelt és baráti kölcsönt is igénybe vett, hogy azokat átadja az alperesnek befektetés céljából, az pedig, hogy a felek folyamatosan együtt vitatták meg a befektetés aktuális állását és a pénz közös visszaszerzésének a lépéseit, szintén kizárja a kölcsönszerződés létrejöttét.

[16] tanú tanú vallomását azért nem találta alkalmasnak az ettől eltérő következtetések levonására, mert a tanú közvetlenül csak az egyébként az alperes által sem vitatott kölcsön átadásáról tudott, a nagyobb összegről pedig csak annyit hallott, hogy arra is jön a 20% hozam, ezért a tanú vallomása sem bizonyítja, hogy kölcsönszerződés jött létre a peres felek között. Rámutatott, hogy egyéb érdekelt tanú vallomása szintén kizárólag a már megfizetett, nem vitatott összegeket érintette. Mivel a felperes nem tudta bizonyítani, hogy kölcsönszerződés jött létre közte és az alperes között, az elsőfokú bíróság alaptalannak ítélte mind a kölcsön visszafizetése iránti, mind a kölcsönszerződés megszegésével okozott kár megtérítése iránti keresetet.

[17] A felperes pervesztést a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte perköltség megfizetésére azzal, hogy az az alperes jogi képviselőjével felmerült, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés b) pontja alapján számítható ügyvédi munkadíjból áll, amiből az alperes perköltségként 1.000.000 forintot számított fel.

[18] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetnek teljes körűen helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, harmadlagosan az ítélet részbeni megváltoztatását, az alperesnek az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség jelentős mérséklését kérte.

[19] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság hiányosan tárta fel a tényállást, kirívóan okszerűtlenül mérlegelte a bizonyítékokat, és az eljárási szabályok megsértése mellett anyagi jogszabályokat is sértett, amikor a rendelkezésére álló bizonyítékok ellenére nem állapította meg, hogy a Ptk. 6:383. §-ában körülírt kölcsönszerződés jött létre közte és az alperes között. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy érvényes kölcsönszerződés jött létre közte és az alperes között, amelynek az alapján átadta keresetében megjelölt összegeket az alperesnek, az alperes azonban a tőke és a kamat visszafizetésének, valamint a vállalt árfolyamvesztéség megtérítésének elmulasztásával megszegte a kölcsönszerződést. Hivatkozott arra, hogy

maradékaltalanul teljesültek a szerződésszegéssel okozott károkért való felelősség Ptk. 6:137. §-ában és Ptk. 6:142. §-ában meghatározott konjunktív feltételei. Hivatkozott arra is, hogy az alperes nem tudta kimenteni magát a kártérítési felelősség alól. Hangsúlyozta, hogy miután ő igazolta a pénzösszegek átadását és annak szerződéses alapját, a felelősség alóli kimentés feltételeinek a fennállását már az alperesnek kellett volna bizonyítania, ezért a bizonyítatlanság jogkövetkezményeit a perben a kimentéssel eredménytelenül próbálkozó alperesnek kell viselnie.

[20] Azzal az álláspontjával kapcsolatban, hogy az elsőfokú bíróság kirívóan okszerűtlenül, a logikai szabályokat megsértve mérlegelte a bizonyítékokat, különösen a peres felek közötti üzenetváltásokat, hivatkozott a Kúria Pfv.20082/2012/6., Kfv.V.35.138/2023/6., Kfv.VI.35.196/2023/7., Pfv.II.21.351/2021/4., Kfv.1.35.268/2019/12. és Pfv.22.426/2017/10. számú eseti döntéseire. E határozatok alapján kifejtette, hogy a szabad bizonyítás és a bíróság mérlegelési jogköre nem jelenthet önkényt; ha a mérlegelés iratellenes vagy logikátlan, a fellebbviteli bíróságnak kötelezettsége azt korrigálni a tisztességes eljáráshoz való jog biztosítása érdekében. Arra is hivatkozott az eseti döntések alapján, hogy a felek peren kívüli nyilatkozatait, így az üzenetváltásokat sem lehet elszigetelten, kiragadva vizsgálni, hanem a bizonyítékokat a maguk teljességében, a folyamatban lévő kommunikáció kontextusában és kronológiai sorrendjében kell értelmezni.

[21] Az üzenetekre vonatkozó érvelés körében előadta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen és kirívóan okszerűtlenül értékelte a peres felek közötti SMS és elektronikus kommunikációt, és elsiklott a felperesi álláspontot támogató kijelentések felett. Érvelése szerint az alperes tudatosan és rosszhiszeműen, utólag válogatta meg, hogy mely tételeket ismer el kölcsönként a jogi eljárások kilátásba helyezése után. Kiemelte, hogy az alperes az üzenetekben maga is elismerte a visszafizetési kötelezettséget. Okfejtése szerint az alperes az üzenetekben kifejezett kötelezettséget vállalt a kriptovaluták értékesítéséből származó veszteség kompenzálására.

[22] Álláspontja szerint az üzenetekben használt fordulatok egyértelműen a kölcsönszerződés fennállását bizonyítják, és cáfolják a közös befektetésre vonatkozó alperesi védekezést. Kifejtette, hogy az alperes saját maga által leírt szavai és fordulatai közvetlenül bizonyítják, hogy kölcsönszerződés jött létre a peres felek között. Az üzenetek szövegéből idézett konkrét fordulatokra hivatkozva kifejtette, hogy az alperes kifejezetten kötelezettséget vállalt a pénz visszafizetésére. Érvelése szerint ezek a kijelentések tartalmuk alapján nem egy bizonytalan kimenetelű befektetés elszámolásai, hanem egyértelmű tartozáselismerő nyilatkozatok, amelyek cáfolják azt az alperesi védekezést, ami szerint a felperesnek kellene viselnie a „befektetési kockázatot”.

[23] A felperes a fellebbezésének kiegészítésében matematikai és logikai érvekkel kívánta alátámasztani a korábbi érvelését. Kifejtette, hogy nem állt érdekében az alperessel közös befektetés, mert miközben az alperes napi 4–12% hozamról tudott, a felperesnek havi fix 20%-ot ígért. Ez a nyereségfelosztás a közös kockázatvállalás esetén abszurd lenne, ezért a fix összegű ígéret valójában a kölcsön kamatának felelt meg. Az SMS üzenetek alapján

pontosította a kriptovaluták eladásából származó 28.190 USD tekintetében az árfolyamveszteségének a mértékét és azt, hogy az alperessel kötött megállapodás szerint a visszafizetés időpontjában az aktuális magasabb árfolyam alapulvételével kellett volna elszámolniuk. Rámutatott, hogy amikor leleplezték a csalást, az alperes kapott sokkot és omlott össze, míg a felperes nyugodt maradt. Álláspontja szerint erre csak az lehet ésszerű magyarázat, ha a felperes kölcsönnek tekintette az alperesnek átadott pénzt, amelynek visszafizetéséért az alperes a saját vagyonával felel, függetlenül az online platform befektetett pénz sorsától.

[24] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Hivatkozott arra, hogy a perben felperest terhelte annak a bizonyítása, hogy a peres felek szóban vagy írásban megegyeztek a kölcsönszerződés lényeges elemeiben, ezáltal kölcsönszerződés jött létre közöttük. Álláspontja szerint a felperes nem tett eleget ennek a bizonyítási kötelezettségének, mert a felek által váltott üzenetek nem tartalmazzák sem a kölcsön pontos összegét, sem a kölcsön kamatát, sem a visszafizetés határidejét. Kifejtette, hogy ha a felperes bármely üzenete kölcsönszerződés megkötésére vonatkozó ajánlat lenne, azt ő soha nem fogadta el. Előadta, hogy a felperes által kihallgatni kért tanúnak nem volt tudomása a neki átadott pénz összegéről, és kizárólag a már visszafizetett két tételről rendelkezett közvetett ismeretekkel.

[25] Fenntartotta azt az állítását, hogy egy közös befektetésről állapodott meg a felperessel, amely közös befektetést ő kezelt. Kifejtette, hogy a felperes nem mondott le a pénzeszegek feletti rendelkezési jogáról, hanem az alperes kódjainak a birtokában önállóan is kezelte a befektetését a hamis internetes oldalon. Az volt az álláspontja, hogy a felperes érvelése önellentmondó, mert beszélgetéseik során a felperes következetesen többes szám első személyt használt, és közös befektetésként hivatkozott a tranzakciókra. Előadta, hogy a felperessel közösen folyamatosan értékelték a profitabilitást, ami szintén a közös kockázatvállalást és nem a fix megtérülésű kölcsönjogviszonyt támasztja alá. Tagadta, hogy megállapodott a kriptovaluta árfolyamveszteségének a megtérítésére vonatkozóan a felperessel. Okfejtése szerint a felperes ebben a körben is egy hipotetikusán nem bizonyítható követelést próbál érvényesíteni.

[26] Továbbra is vitatta, hogy a felperes által átadott 360.000 forint és a ténylegesen egyéb érdekelttől kapott 2.500.000 forint kölcsönkénti elismerése és visszafizetése általános tartozáselismerésnek minősül a felperestől átvett egyéb összegek tekintetében. Előadta, hogy nem azért jelölt meg a feljelentésében 28.000.000 forintot a polgári jogi igényként, mert a sajátjának tekintette ezt az összeget, hanem a bűncselekménnyel okozott kár megtérítése érdekében.

[27] Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelemben bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

[28] A felperes fellebbezése nem alapos.

[29] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a tényállásból levont jogi következtetéseivel, az érdemi döntésével és a döntés ítéletben kifejtett indokaival a Fővárosi Ítéltábla is egyetértett.

[30] A Ptk. 6:26. §-a szerint, ha a kötelezett a tartozását elismeri, a tartozás jogcíme nem változik meg, de a tartozását elismerő kötelezettet terheli annak bizonyítása, hogy tartozása az elismerő jognyilatkozat megtételének időpontjában nem vagy alacsonyabb összegben állt fenn, bírósági eljárásban nem érvényesíthető követelésen vagy érvénytelen szerződésen alapult.

[31] A szóban vagy írásban tett egyoldalú tartozáselismerő jognyilatkozatnak kifejezettnak és célzottanak kell lennie ahhoz, hogy a tartozáselismerés Ptk. 6:26. §-ában meghatározott joghatásai fűződjenek hozzá. A következetes bírói gyakorlat szerint a fél nyilatkozatához csak akkor fűződhetnek a tartozáselismerés következményei, ha a tartozás elismerése magyarázatot nem igénylő módon, kifejezetten és félreérthetetlenül történik, abból megállapítható a tartozás jogosultja, jogcíme és összege is (EBH2000. 309.). A tartozás elismerését nem lehet kiterjesztően értelmezni. Mindezekre tekintettel az, hogy az alperes elismerte 2.860.000 forint kölcsön jogcímén történő átvételét, és kölcsöntartozásként visszafizette ezt az összeget a felperesnek, nem tekinthető kifejezett és egyértelmű tartozáselismerésnek a felperes által az alperesnek átadott ezt meghaladó összeg vonatkozásában. A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza, hogy a felperes tény és jogállítása szerint kilenc különböző kölcsönszerződés - kilenc egymástól elkülönülő kötelmi jogviszony - jött létre a felperes és az alperes között, kilenc különböző időpontban, kilenc különböző összegre vonatkozóan. Egy tartozás megfizetése a Ptk. 6:34. §-a alapján a kötelelem teljesítésnek minősül, de az önmagában nem értékelhető más kötelemből eredő tartozás anyagi jogi jogcímét elismerő, a Ptk. 6:26. §-ában körülírt tartozáselismerő jognyilatkozatként. Erre figyelemmel a felperes által állított kilenc kölcsönszerződés közül kettő létrejöttének és a létrejött két kölcsönszerződésből eredő tartozásnak az elismerése és teljesítése semmiképpen sem tekinthető a többi hét kölcsönszerződésből eredő tartozás elismerésének. A Fővárosi Ítéltábla kiemeli azt is, hogy a tartozáselismerés nem minősül önálló kötelezettségvállalásnak: a tartozást és annak jogcímét nem a tartozás elismerése keletkezteti, hanem a tartozás elismerését megelőzően megkötött jogügylet (BH2012. 92.). Ebből következően, ha az alperes elismerte volna tartozásaként a perben érvényesített követelést, az akkor sem jelentené egyben annak elismerését is, hogy a tartozás kölcsön jogcímén áll fenn, mert az tartozáselismerés a Ptk. 6:26. §-a értelmében nem változtatja meg a tartozás jogcímét. Mindezek miatt a Fővárosi Ítéltábla teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróság tartozáselismerés hiányával kapcsolatos jogi álláspontját.

[32] A Pp. 265. § (1) bekezdése alapján – a törvény eltérő rendelkezése hiányában – a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el, továbbá a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is ez a fél viseli.

[33] Az alperes tartozáselismerő nyilatkozatának a hiányában a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján a perben a felperest terhelte annak a kétségmentes bizonyítása, hogy közte mint hitelező és az alperes mint adós között – szóban vagy írásban – a Ptk. 383. §-ában körülírt kölcsönszerződés jött létre a Ptk. 6:63. § (1) bekezdésében írt módon, a peres felek kölcsönös és egybehangzó jognyilatkozatával, és a felperest terhelte a kölcsönszerződés tartalmának a bizonyítása is. A felperes bizonyítási kötelezettségével kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza, hogy a felperesnek a perben nem az alperes érdemi ellenkérelmében előadott tényállítást kellett megcáfolnia, és nem az alperes jogi érvelésével szemben kellett kétséget ébresztenie, mert az alperes tényállítást cáfoló vagy kétségessé tevő előadásai és bizonyítékai önmagukban nem eredményezik, hogy a bíróság valóban fogadja el a kölcsönszerződés létrejöttére vonatkozó tény- és jogállítást.

[34] A felperes jogállítására figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan vizsgálta azt, hogy létrejött-e a peres felek között olyan tartalmú megállapodás, amelyben a felperes meghatározott pénzösszeg fizetésére, az alperes pedig a pénzösszeg szerződés szerinti későbbi időpontban a felperesnek történő visszafizetésére és kamat fizetésére vállalt kötelezettséget. A felperesnek a perben azt kellett bizonyítania, hogy kifejezetten kölcsön jogcímén, a későbbi időpontban történő visszafizetés kötelezettségével fizetett meghatározott pénzösszegeket az alperesnek, és hogy a felek megállapodása szerint az alperes milyen feltételekkel köteles visszafizetni a pénzt.

[35] Az elsőfokú bíróság teljes körűen, egyenként és összességében is okszerűen, a logika szabályainak megfelelően értékelte a felperes által rendelkezésre bocsátott bizonyítékokat - a peres felek személyes előadásait és üzenetváltásait, valamint a perben kihallgatott tanúk vallomásait. Az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésre álló bizonyítékok és egyéb adatok alapján megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a peres felek írásbeli nyilatkozatai nem tartalmazzák a kölcsönszerződés létrejöttéhez szükséges lényeges elemeket, sem az üzenetek tartalma, sem azok szóhasználatára alapján nem állapítható meg, hogy a felperes kifejezetten a visszafizetés kötelezettségével, kölcsön jogcímén adta át a vitatott összegeket az alperesnek. A felperes nem nyújtott be az összegek kölcsönként történő átadását kétséget kizáróan alátámasztó okirati bizonyítékot. Az elsőfokú bíróság által meghallgatott két tanú vallomása sem volt alkalmas annak bizonyítására, hogy a felperes által az alperesnek átadott összegek jogcíme kölcsön volt, és nem volt alkalmas a felperes által állított kölcsönszerződés tartalmának a bizonyítására sem. tanúl tudomása részben a felperestől szerzett közvetett ismeretekeken alapult, és csak a nem vitatott 360.000 forint átadásáról rendelkezett közvetlen ismeretekkel, míg egyéb érdekeltnek csak az alperes által elismerten kölcsönként kapott és visszafizetett összegekről volt közvetlen tudomása, az egyéb összegekről viszont nem.

[36] A perben rendelkezésre álló bizonyítékok nem támasztották alá a felperesnek azt, az alperes által vitatott előadását, hogy a felperes mint hitelező és az alperes mint adós között a Ptk. 6:383. §-ában körülírt kölcsönszerződés jött létre. Mivel nem állapítható meg, hogy kölcsönszerződés jött létre a felperes és az alperes között, az alperes sem a kölcsönszerződés

teljesítése [Ptk. 6:383. §], sem a kölcsönszerződés megszegésével okozott kár megtérítése [Ptk. 6:137. § és 6:142. §] jogcímén nem kötelezhető fizetésre.

[37] A Fővárosi Ítéltábla a felperes másodlagos, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezésével kapcsolatban arra mutat rá, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során nem sértette meg az ügy érdemére kiható módon az elsőfokú eljárás lényeges szabályát, ezért eljárási szabálysértés miatt nem volt szükséges az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése. A Pp. 279. §-a a bizonyítás eredményének mérlegeléséről rendelkezik: a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg. A Pp. 279. §-a tehát a tényállás megállapításának szabálya, de a tényállás téves, okszerűtlen megállapítása önmagában nem szükségszerűen vezet az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezéséhez, mert a másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörében felülmérlegelheti a bizonyítás eredményét, módosíthatja vagy kiegészítheti a tényállást, a megállapított tényeket másként minősítheti, és a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságétól eltérő jogi következtetést vonhat le [Pp. 369. § (3) bekezdés]. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a perben rendelkezésre álló bizonyítékokat, azok alapján helyesen állapította meg a tényállást és a megállapított tényállásból helyes jogi következtetéseket vont le, nem volt szükség a Pp. 369. § (3) bekezdésében meghatározott egyik felülbírálati jogkör gyakorlására sem.

[38] A harmadlagos, az alperes részére megítélt 1.000.000 forint ügyvédi munkadíj csökkentésére irányuló fellebbezési kérelemre vonatkozóan a Fővárosi Ítéltábla rögzíti, hogy az alperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (IM rendelet) 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja alapján számította fel az elsőfokú perköltségét, az elsőfokú bíróság pedig a hivatkozott rendelet szerint határozta meg az alperest megillető perköltség összegét, mérséklést vagy egyéb eltérést nem alkalmazva. Az IM rendelet 3. § (6) bekezdése értelmében a bíróság a fél képviseletét ellátó ügyvéd munkadíjának az összegét csak indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban az ügyvéd által ténylegesen elvégzett képviseleti tevékenységgel. A főszabálytól történő eltéréshez, az ügyvédi munkadíj mérsékléséhez mindig valamilyen konkrét indoknak kell fennállnia.

[39] A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a per alperesének az ellenkérelme elkészítéséhez részletesen tanulmányoznia kell a felperes keresetlevelét és annak terjedelmes mellékleteit. Az alperesnek a Pp. 183. § (1) bekezdésének és 199. § (2) bekezdésének megfelelően az írásbeli ellenkérelemben valamennyi alaki és anyagi védekezését fel kellett tüntetnie, miután a Pp. 203. § (1) bekezdéséből következően főszabály szerint csak ez a perfelvételi irat áll rendelkezésére a védekezése és az érvei előadására. Mindebből az következik, hogy az alperes perben elvégzendő eljárási cselekményei közül kiemelkedő szerepe van az írásbeli ellenkérelemnek, továbbá az elsőfokú eljárásban előterjesztett további előkészítő iratának és az őt képviselő ügyvéd tárgyaláson való jelenlétének. A Fővárosi Ítéltáblának az az álláspontja, hogy az alperes jogi képviselője a perben elvégezte azt a jelentős felkészülést igénylő jogi munkát, amely ahhoz kellett, hogy a per koncentráltan és hatékonyan folyjon le, és minél előbb befejeződjön. A magas pertárgyérték magasabb ügyvédi felelősséggel jár, amelynek az ügyvédi munkadíjban is kifejezésre kell jutnia. Mindezekre tekintettel a Fővárosi

Ítéltábla nem látta indokoltnak az alperes részére az elsőfokú bíróság által megítélt elsőfokú perköltség csökkentését.

[40] A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét, annak helyes indokai alapján a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[41] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 82. § (1) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján, az alperes által 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja és (5) bekezdése alapján mérlegeléssel megállapítani kért, nettó összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte a másodfokú eljárásban is perveztes felperest.

Budapest, 2026. június 11.

Dr. Lente Sándor s.k.

a tanács elnöke

Dr. Virág Csaba s.k.

előadó bíró

Dr. Csóka István s.k.

bíró